

Arrest

nr. 60 838 van 2 mei 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. OGUMULA en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Gezien de bestreden beslissingen voor verzoekers op dezelfde motieven steunen, en zij hiertegen dezelfde middelen hebben aangevoerd, is het aangewezen om beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 4 oktober 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 14 februari 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

2.2. De bestreden beslissing voor mijnheer E. B. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kosovo Polje en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Tijdens de oorlog in 1999 vluchtte u naar Servië. U verbleef er tot 2004 in

Subotica, waarna u terug naar uw geboorteplaats in Kosovo vertrok. In 2007 besloot u terug naar Subotica te verhuizen en in 2010 vertrok u opnieuw voor nog 2 à 3 maanden naar Kosovo Polje. Zowel in Kosovo als in Servië ondervond u problemen, waardoor u, uw echtgenote, S. B. (O.V. 6.697.898), en uw kinderen telkens over en weer tussen de twee landen reisde. In Subotica genoot u iets meer vrijheid, beschikten u en uw echtgenote over een identiteitskaart en ontving u ook een sociale uitkering en kindergeld. U werd er echter niet met rust gelaten door de Serviërs, ze haatten u, maakten ruzie, scholden u uit en provoceeden u. Daarnaast werd u ook meermaals door jongeren geslagen. U ging nooit hulp vragen bij de Servische politie aangezien u dacht dat dat geen zin had en omdat u de toestand niet wilde verergeren. In Kosovo werd u niet met rust gelaten door de Albanezen. Ze sloegen u en u mocht van hen niet buiten komen. Ze vielen geregeld binnen in uw woning en haalden 2 à 3 keer uw barak neer, waarna u die terug moest opbouwen. Omdat u angst had voor zowel de Serviërs als de Albanezen en omdat uw kinderen niet naar school konden, besloot u Kosovo en Servië te verlaten. U arriveerde in België op 4 oktober 2010 en u diende dezelfde dag een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw geboorteakte en uw nationaliteitsbewijs, beiden afgeleverd te Kosovo Polje op 2 september 2010.

B. Motivering

Vooreerst kan erop gewezen worden dat u – in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS, p. 2 en 9) – wel degelijk, naast het Kosovaarse, over het Servische staatsburgerschap beschikt. Dit blijkt duidelijk uit verklaringen waarin u stelde dat zowel u als uw echtgenote in Servië over een identiteitskaart beschikten met de vermelding van een registratieadres in Subotica, Servië (CGVS, p. 9). Bijgevolg dienen uw asielaanvraag en actuele vrees dan ook zowel ten opzichte van Servië als van Kosovo beoordeeld te worden.

Er dient evenwel, zowel voor Servië als voor Kosovo, opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten aanzien van een van deze beide landen aannemelijk te maken.

Voor wat **Kosovo** betreft dient vooreerst vastgesteld te worden dat u over geen enkel overtuigend bewijs beschikt waaruit effectief blijkt dat u voor uw komst naar België in Kosovo verbleven heeft. U bent ondermeer niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN administratie in Kosovo (UNMIK), die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk waren voor de afgifte van identiteitsdocumenten te Kosovo, of van een Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd wordt sinds de afkondiging van voornoemde onafhankelijkheid van het land. U gaf te kennen in Kosovo nooit over een UNMIK-identiteitskaart of Kosovaarse identiteitskaart beschikt te hebben. U verklaarde dat de Albanezen u geen identiteitskaart wilden geven omdat ze u haatten (gehoorverslag CGVS, p. 8). Aan deze uitleg kan evenwel geen geloof gehecht worden. U legde immers wel een nationaliteitsbewijs en geboorteattest neer, uitgereikt door dezelfde administratie die ook verantwoordelijk is voor de afgifte van identiteitskaarten (CGVS, p. 8 - 9). Voorts blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er ook Roma werkzaam zijn in de gemeente Kosovo Polje, ondermeer op de Dienst Burgerlijke Stand en bij het 'Bureau van de Gemeenschappen'. Daarnaast kon u in Kosovo Polje terecht bij de lokale NGO Civil Rights Program - Kosovo (CRP/K), dat samenwerkt met het 'Bureau van de Gemeenschappen' in de gemeente en bijstand verleent voor de civiele registratie van RAE en de afgifte van hun identiteitsdocumenten. Zij zijn in deze gemeente gevestigd in het RAE-gemeenschapscentrum 'Fidan Lahu'. Deze NGO is de uitvoerende partner van UNHCR voor de implementatie van het UNHCR actieplan Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo, dat in september 2006 van start ging. Derhalve is het uiterst bevreemdend dat u in Kosovo niet over een identiteitskaart zou beschikt hebben. U beschikte evenmin over geboorteaktes van uw twee zonen Sejnur en Elmir, die volgens u in 2005 en 2007 geboren zijn in Kosovo Polje (CGVS, p. 5). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de door u neergelegde geboorteakte en nationaliteitsbewijs evenmin een bewijs vormen van uw beweerd recente verblijf in Kosovo. Beide documenten moeten immers niet persoonlijk afgehaald worden. Voorts bleek ook uw kennis over Kosovo in het algemeen en over Kosovo Polje in het bijzonder uiterst beperkt. Geconfronteerd met de namen UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) en EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bleek u niet te weten waar deze namen voor staan en wat de rol van deze instanties is in Kosovo (CGVS, p. 9 en 13). Gezien het feit dat zowel UNMIK als EULEX alomtegenwoordig waren in het na-oorlogse Kosovo, mag verwacht worden dat u beide instanties en hun werkzaamheden kent. Gevraagd naar instanties die instaan voor de veiligheid in Kosovo sinds de oorlog replicerde u dat KFOR zo'n instanties was en ook UNPROFOR, maar dat die twee hetzelfde zijn (CGVS, p. 6 -7). UNPROFOR (United Nations Protection Force) was

echter een VN-vredesmacht in Kroatië, Bosnië-Herzegovina en Macedonië. Het werd opgericht in februari 1992 en opgedoekt in maart 1995. UNPROFOR is nooit actief geweest in Kosovo. Voorts kon u geen van uw burens in Kosovo Polje opsommen (CGVS, p. 4) en kende u geen enkele NGO werkzaam in Kosovo Polje (CGVS, p. 9 en 13). U bleek evenmin de namen te kennen van lokale Roma-vertegenwoordigers (CGVS, p. 13-14) en geconfronteerd met de naam van de lokale Roma-leider, Femi Gashi, moest u toegeven dat deze naam u niets zei (CGVS, p. 13). Tot slot was ook het gemeenschapscentrum voor de RAE, Fidan Lahu, u onbekend (CGVS, p. 13). Fidan Lahu is echter een koepelorganisatie die als centrum dient voor verschillende NGO's van minderheden, gelegen in het centrum van de stad Kosovo Polje.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België niet worden vastgesteld, waardoor de door u beweerde problemen tijdens uw verblijf in Kosovo – met name de herhaaldelijke pesterijen van de Albanezen en het feit dat ze meermaals binnenvielen in uw woning en die barak neerhaalden – ernstig op de helling te staan. Dit blijkt evenzeer uit een aantal tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenote. U verklaarde dat in de periode tussen 2004 en 2007 en in 2010 Albanezen 7 à 8 keer uw woning zijn binnengevallen en dat ze 2 à 3 keer uw barak hebben neergehaald (CGVS, p. 12-13). Terwijl u deze barak hierna heropbouwde, verbleef uw echtgenote telkens samen met de kinderen in Servië (CGVS, p. 14). Uw partner verklaarde hieromtrent tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal evenwel dat Albanezen jullie barak 4 à 5 keren stuk maakten en dat zij en de kinderen constant in de barak bleven wonen, ook terwijl u deze barak aan het oplappen was (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 9). Bovendien beweerde uw echtgenote tijdens haar gehoor dat u, telkens u zich buitenshuis begaf, geslagen werd, vaak volledig bebloed terug thuis kwam en dat zij twee weken voor het vertrek naar België bijna verkracht werd (CGVS echtgenote, p. 8). Aangezien uw echtgenote verklaarde dat u van deze feiten ook op de hoogte was, is het uiterst merkwaardig dat u daar tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal met geen woord over repte, temeer daar u uitvoerig werd bevraagd over de problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Kosovo.

Voorts kan hier nog aan worden toegevoegd dat uw vermeende problemen evenmin stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie komt naar voor dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren en ook erna is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnische geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie komt ook naar voor dat in de regio Kosovo Polje de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma en Ashkali bevredigend is. Er zijn evenmin aanwijzingen van recente etnische geïnspireerde aanvallen tegen leden van de Roma-gemeenschap in deze gemeente. In de gemeente Kosovo Polje hebben zich zelfs sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer voorgedaan gericht tegen RAE.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onafdoende beroep kon doen (of bij een eventuele terugkeer zou kunnen doen) op de hulp of de bescherming van de lokale of internationale autoriteiten. U liet na dit te doen omdat u bang was van de Albanezen en omdat u sowieso niet buiten mocht komen (CGVS, p. 13). Deze uitleg is geenszins afdoende en strookt ook niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit allereerst blijkt dat de RAE-gemeenschappen in Kosovo Polje over volledige bewegingsvrijheid beschikken, zowel binnen de gemeente als in de regio. Uit deze informatie blijkt tevens dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing

van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Dit geldt ook voor de gemeente Kosovo Polje. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Betreffende uw verklaringen dat uw kinderen niet naar school zouden kunnen gaan omdat u schrik had dat ze geslagen zouden worden (CGVS, p. 14), dient tot slot gewezen te worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap. Het valt evenwel niet te ontkennen dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van de RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Ook inzake onderwijs is het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Ook in de gemeente Kosovo Polje hebben RAE-kinderen toegang tot het onderwijs. Zo wordt de multi-etnische school van Bresje "Sveti Sava" 's morgens gebruikt door Servische en Roma-leerlingen en in de namiddag door Albanese, Ashkali en Egyptische leerlingen. Verder kunnen de RAE-kinderen in deze gemeente terecht in het hierboven reeds genoemde centrum voor samenwerking en integratie "Fidan Lahu". De NGO's in het centrum, zoals Balkan Sunflowers, Health for All en het Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K), leggen zich toe op onderwijs, gezondheid en hygiëne, jeugdwerking en integratie van vrouwen. In het centrum is er eveneens een leercentrum voor RAE-leerlingen. Het betreft hier het grootste leercentrum van de NGO Balkan Sunflowers in Kosovo, dat ongeveer 300 kinderen per dag helpt en onder meer voorziet in huistaakbegeleiding en een taalclub. Ten slotte organiseerde de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) van 2004 tot 2007 inhaalklassen voor RAE-kinderen uit de gemeente.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is bijgevolg gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en

discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat betreft **Servië**, dient vastgesteld te worden dat u evenzeer onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u uit Servië vertrokken bent wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst verklaarde u dat u het in Servië zo slecht nog niet had, dat u er meer vrijheid genoot, een appartement kon huren aan een Servische huisbaas die u bovendien veel hielp, documenten en maandelijks sociale bijstand en kindergeld kreeg (CGVS, p. 6 – 9 en 11). U haalde evenwel aan dat u, omwille van het feit dat u een Roma bent, door de Serviërs werd gehaat, soms niet mocht werken en uw kinderen niet durfde naar school te sturen (CGVS, p. 11 en 14). Hieraangaand dient opgemerkt te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Hier kunnen dezelfde opmerkingen als voor Kosovo gemaakt worden, met name dat deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich, net zoals de Kosovaarse overheid, niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma

Decade”, een alliantie van zestig Roma ngo’s en niet-Roma ngo’s die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

Betreffende uw verklaringen dat u in Servië niet met rust gelaten en soms geslagen werd, dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor deze problemen met Servische burgers niet terecht zou kunnen bij de aldaar aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U ging voor uw problemen in Subotica evenwel nooit klacht indienen bij de politie omdat u van mening was dat dat toch geen zin had aangezien een Serviër een andere Serviër nooit iets zou aandoen en omdat Roma er toch gehaat worden (CGVS, p. 11). Hieromtrent kan gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die geweld op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische overheid, die stappen onderneemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Ook blijkt uit de informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Bijgevolg kunt u zich, ook als Roma, bij problemen met Servische burgers richten tot de Servische autoriteiten. U had tevens schrik meer problemen te krijgen en nog meer lastiggevallen te worden indien u naar de politie zou stappen (CGVS, p. 12). Dit argument kan echter niet weerhouden worden, aangezien uw vrees dienaangaande hypothetisch is en niet wordt ondersteund door concrete elementen.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat zowel de in Kosovo als in Servië opererende autoriteiten aan respectievelijk alle Kosovaarse en Servische onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse en Servische maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er zowel in Kosovo als in Servië redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie zowel in Kosovo als in Servië a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo en Servië van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde geboorteakte en nationaliteitsbewijs doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en Kosovaarse nationaliteit worden door mij immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.3. De bestreden beslissing voor mevrouw S. B. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Vushtrri, Kosovo. U en uw gezin woonden afwisselend in Subotica (Servië) en de geboorteplaats van uw echtgenoot in Kosovo. Zowel in Servië als in Kosovo werd u niet met rust gelaten. In Servië jaagden ze u weg, ze zeiden dat u een Albanese was. In Kosovo kon u niet buiten komen, de Albanezen gooiden met stenen in uw richting. U werd tevens 2 à 3 keer geslagen en werd bijna verkracht. Wanneer uw echtgenoot, E. B. (O.V. 6.697.898), de woning verliet, werd hij telkens geslagen waardoor hij vaak bebloed thuis kwam. De Albanezen vielen ook geregeld binnen in uw woning en sloegen uw barak 4 à 5 keer kapot. U ging nergens hulp invoeren aangezien de politie toch niets zou ondernemen en ze toch niet op zouden kunnen tegen uw belagers. Omdat u schrik had van de Serviërs en de Albanezen besloot u in 2010 Servië en Kosovo te verlaten. U arriveerde in België op 4 oktober 2010 en u diende dezelfde dag een asielaanvraag in. U heeft geen enkel identiteitsdocument in uw bezit.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, E. B., werden uiteengezet (gehoorverslag CGVS, p. 7).”

De beslissing inzake E. B. wordt integraal hernomen en verder besloten:

“Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. .

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de “Schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële en formele motiveringsplicht” gezien “duidelijk [is] dat de adjunct-commissaris de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen”.

3.2.1. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.2.2. Waar verzoekster in haar verzoekschrift meent dat in haar bestreden beslissing bij de motivering door de commissaris-generaal enkel wordt verwezen naar de beslissing van verzoeker en haar bestreden beslissing bijgevolg *“geen motivering of een motivering die niet afdoende is”* bevat, wijst de Raad erop dat in het kader van verzoeksters asielaanvraag een volgbeslissing werd genomen nu uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot gelijke asielmotieven invoeren, wat verzoekster overigens ook niet betwist, en verzoekster daarbij uitdrukkelijk bevestigt zich enkel te steunen op de problemen van haar echtgenoot (zie gehoorverslag vrouw, p.7). Verzoekster werd gehoord, haar zaak werd wel degelijk in concreto onderzocht en verzoeksters documenten, werden aan verzoekers dossier toegevoegd en uitdrukkelijk in zijn beslissing besproken. Bovendien wordt in de bestreden beslissing van verzoekster uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing inzake verzoekers asielaanvraag. Voorts geeft het verzoekschrift niet aan welke concrete gegevens of asielmotieven de commissaris-generaal niet afdoende onderzocht heeft en blijft verzoekster enkel bij een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht. Bijgevolg kon de commissaris-generaal te aanzien van verzoekster op goede gronden besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 2 mei 2005, nr. 144.038). Uit de verzoekschriften blijkt voorts dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel op de *“Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet”*.

4.2. Verzoekende partijen houden vol Kosovaarse staatsburgers te zijn, zij zouden zowel hun land van herkomst als Servië zijn ontvlucht omdat zij er omwille van hun Roma-etnie gediscrimineerd en aangevallen werden. Bovendien zouden Albanezen hun woning verschillende malen vernield hebben en hen fysiek aangevallen hebben. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers asielmotieven omdat zij niet aannemelijk hebben gemaakt in Kosovo verbleven te hebben voor hun komst naar België en tegenstrijdige verklaringen aflegden inzake de aanvallen van Albanezen, de mishandelingen van verzoeker en de aanrandingen van verzoekster. Bovendien blijkt uit algemene informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd dat de algemene situatie in Kosovo en Servië positief is geëvolueerd en de Roma louter omwille van hun etnie geen nood hebben aan internationale bescherming.

4.3. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

4.4. Indien verzoekers beweren Kosovaren te zijn en dat hun asielaanvraag dient te worden afgewogen ten opzichte van Kosovo, kan minstens worden verwacht dat zij hun Kosovaarse identiteitsdocumenten neerleggen. Verzoeker legt onvertaalde fotokopieën neer van zijn Kosovaarse geboorteakte en nationaliteitsbewijs. Aldus kan blijken dat verzoeker zich met succes bij de Kosovaarse administratie heeft aangeboden in juli 2010. De bestreden beslissingen stellen dan ook terecht dat verzoekers niet toelichten waarom ze geen Kosovaarse identiteitskaart kunnen krijgen terwijl hen wel het staatsburgerschap werd toegekend. Verder kan worden vastgesteld dat verzoeker zich op 2 juni 2006 nog gericht heeft tot de Servische autoriteiten voor de vernieuwing van zijn rijbewijs.

4.4.1. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekers kennis over Fuchë Kosovo beperkt is. Hun bewering in Kosovo te hebben gewoond voor hun komst naar België wordt niet ondersteund door navenante kennis aangaande internationale organisaties als de UNMIK en de KFOR die de voorbije jaren een centrale plaats innamen in het dagelijkse leven in Kosovo en de Roma-organisaties en -vertegenwoordiging in Polje. Daarenboven legden verzoekers ongerijmde verklaringen af betreffende de incidenten met de Albanezen die hen aanzetten om Kosovo te verlaten. Verzoekers betwisten hun uiterst gebrekkige kennis niet, maar wijzen in hun verzoekschriften op *“het feit dat beide ongeschoold zijn”*. Echter, zij tonen niet aan dat hun ongeschooldheid kennis kan verhinderen van elementaire gegevens die zich afspelen in hun dagelijkse leven en directe leefwereld te meer nu ze wel in staat waren een clandestiene reis naar België te organiseren met de bedoeling in België asiel aan te vragen en een nieuw leven op te bouwen. De vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden aangaande de internationale organisaties in Kosovo en Roma-vertegenwoordiging en -verenigingen in Polje worden niet weerlegd en halen de waarachtigheid van het asielrelaas dan ook onderuit. Verzoekers tonen dan ook geen vervolging aan in Kosovo.

4.4.2. Verzoekers menen dat de algemene informatie in het administratief dossier over Kosovo oud en “out-dated” is en wijzen op de bij het verzoekschrift toegevoegde recente algemene rapporten en artikelen betreffende de terugkeer van Roma naar Kosovo. De Raad stelt vast dat verzoekers niet concreet aanduiden in welk van de bijgebrachte mensenrechtenrapporten de informatie toegevoegd aan het administratief dossier zou weerlegd worden. Zo beperkt verzoeker zich tot het aanduiden van twintig bladzijden in de inhoudstafel van het rapport van Amnesty International van september 2010 en vijfendertig bladzijden van het Human Rights rapport van oktober 2010, zonder de relevantie ervan toe te lichten. Immers de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier ontkent de soms moeilijke economische situatie van de minderheden niet, noch wordt geponeerd dat discriminatie onbestaand is. Enkel wordt aangetoond dat de eventuele moeilijkheden verschillende oorzaken hebben en deze niet in se van etnische oorsprong zijn. Tevens wordt niet beweerd dat discriminatie van Roma in Kosovo onbestaand is maar wel dat met succes beroep kan worden gedaan op bescherming van de overheid en daarnaast ook op een netwerk van sociale instanties waarvan sommige opgezet en geleid worden door de Roma zelf. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich beperkten tot het lezen van titels maar niet nauwgezet hebben nagegaan of de toegevoegde informatie inderdaad recenter is. Uit de voetnoten blijkt immers dat zowel het Amnesty International rapport als dat van Human Rights Watch hoofzakelijk steunt op informatie van 2009 en ervoor. Daarbij worden vooral de economische sociale problemen benadrukt die in 2010 door het Kosovaarse ministerie voor arbeid en sociale voorzorg werden bevestigd. Aldus wordt de informatie uit het administratief dossier niet weerlegd. Uit beide blijkt dat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en discriminatie ondervinden. Echter kan niet blijken dat deze zonder meer kan worden gelijkgesteld met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Immers verzoekers maken geenszins aannemelijk dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat zij hiervoor nood zouden hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus van de Kosovaarse maatschappij inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden en integratie van de Roma en zij bovendien een beroep kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten, bijgestaan door de internationale organisaties (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

4.5. Verzoekers poneren voorts dat *“Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve elementen aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging”* en dat de bestreden beslissingen *“Ten onrechte (...) deze moeilijkheden als “niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Conventie van Genève”* beschouwden. Verzoekers kunnen bezwaarlijk menen dat *“objectieve elementen”* werden aangebracht nu ze in hun verzoekschriften louter hun eigen verklaringen herhalen, uit het administratief dossier een manifest gebrek aan objectieve stavingstukken blijkt en hun eigen asielrelaas bij loutere subjectieve beweringen berust die niet kaderen binnen de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Er wordt dan ook geen vervolging laat staan een actuele vrees voor vervolging door de Kosovaarse autoriteiten aangetoond.

4.5.1. Daargelaten dat verzoekers uitdrukkelijk verklaarden over een Servische identiteitskaart te beschikken, leggen ze deze niet neer. Verzoekers menen dat dit geenszins aantoonde dat ze ook Servische staatsburgers zijn. Verweerder ontkent dit en voegde de Servische “Identity card law” en

“Regulations on identity card” toe aan zijn verweernota waaruit blijkt dat opdat men een Servische identiteitskaart kan verkrijgen, men zijn staatsburgerschap dient aan te tonen. Verzoekers beperken zich op dit punt tot loutere ongestaafde beweringen. Ter terechtzitting wordt nog een Servisch rijbewijs neergelegd uitgereikt op 2 juni 2006. Verzoeker toont niet aan hoe hij dit stuk kon verkrijgen zonder in Servië een vaste verblijfplaats te hebben. Hoe dan ook in zoverre verzoekers menen de Kosovaarse nationaliteit te hebben volstaat het vast te stellen dat ze er niet worden vervolgd.

4.6. Verzoekers beperken zich voorts tot algemene en theoretische beschouwingen over vluchtelingenrecht. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

4.7. Tot slot zijn de stukken betreffende de aanstelling van verzoekers advocaat niet dienstig in onderhavige procedure.

4.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers roepen in een derde middel de *“Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”* in.

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekers menen dat *“de bestreden beslissing in gebreke [is] gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren”*, merkt verweerder terecht op dat *“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn (RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009; RvV, nr. 20.745 van 18 december 2008)”*. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reiken ook in de verzoekschriften geen bijkomende argumenten aan. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van de dossiers blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 67 775 / IV en RvV 67 776 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK